

BENEDIKT XVI.

Vjera je i osobna i zajednička

*Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 31. listopada 2012.*

Draga braćo i sestre, nastavljamo naš meditativni hod o katoličkoj vjeri. Protekle sam srijede pokazao kako je vjera dar, jer je Bog taj koji preuzima inicijativu i izlazi nam ususret; i tako je vjera odgovor kojim ga prihvaćamo kao čvrsti temelj našega života. To je dar koji stubokom preobražava život, jer nam daje ući u samu Isusovu viziju, koji djeluje u nama i otvara nas ljubavi prema Bogu i prema drugim. Danas želim učiniti korak dalje u našem razmišljanju, polazeći još jednom od nekih pitanja: ima li vjera samo osobni, individualni karakter? Tiče li se samo moje osobe? Živim li svoju vjeru kao pojedinac? Nema sumnje da je čin vjere čisto osobni čin, koji se događa u najdubljoj nutrini i koji označava promjenu, osobno obraćenje: u mome životu se događa neki preokret, promjena. U liturgiji krštenja, u času obećanja, predslavitelj traži da očitujemo katoličku vjeru i postavlja tri pitanja: Vjerujete li u Boga Oca svemogućega? Vjerujete li u Sina Njegova Jedinorođenoga? Vjerujete li u Duha Svetoga? Nekoć davno su ta pitanja upućivana osobno onome koji je trebao primiti krštenje, prije nego će biti uronjen tri put u vodu. I danas je odgovor u jednini: "Vjerujem". Ali to moje vjerovanje nije posljedica nekog mog samotnog razmišljanja, nije produkt moje misli, već je plod jednog odnosa, jednog dijaloga, u kojem postoji slušanje, primanje, odgovaranje; razgovor s Isusom mi omogućuje izaći iz mog "ja" začahurenog u samog sebe i otvoriti se ljubavi Boga Oca. To je poput nekog rođenja u kojem otkrivam da sam sjedinjen ne samo s Isusom, već također sa svima onima koji su kročili i kroče istim putem; a to novo rođenje, koje započinje krštenjem, nastavlja se tijekom čitavog života. Ne mogu graditi svoju osobnu vjeru u privatnom dijalogu s Isusom, jer mi je vjeru podario Bog po zajednici vjernika koja je Crkva i ona me pridružuje mnoštvu vjernika u zajednici koja nije samo društvena, već je ukorijenjena u vječnu Božju ljubav koja je u samoj sebi zajednica Oca, Sina i Duha Svetoga, to je trojstvena Ljubav. Naša je vjera doista osobna, jedino ako je također zajednička: može biti moja vjera, samo ako se živi i kreće u "mi" Crkve, samo ako je naša vjera, vjera Crkve.

Nedjeljom, na misnom slavlju, moleći Vjerovanje, mi se izražavamo u prvom licu, ali zajednički ispovijedamo jednu vjeru Crkve. To pojedinačno izrečeno Vjerovanje pridružuje se onom Vjerovanju nebrojenog mnoštva u vremenu i prostoru, u kojem svatko doprinosi, tako reći, složnom višeglasju vjere. U Katekizmu Katoličke Crkve to je sažeto na slijedeći način: "'Vjerovati' je crkven čin. Vjera Crkve prethodi našoj vjeri, rađa je, podržava i hrani. Crkva je Majka svih koji vjeruju. 'Nitko ne može imati Boga za Oca, ako nema Crkvu za Majku' (sveti Ciprijan)" (br. 181). Dakle, vjera se rađa u Crkvi, njoj vodi i u njoj se živi. To je važno podsjetiti.

Na početku kršćanskog puta, kada Duh Sveti u sili silazi na učenike, na Pedeseticu – kako to opisuju Djela apostolska (usp. 2, 1-13) – rađajuća Crkva prima snagu da ostvaruje poslanje koje joj je povjerio uskrslu Gospodin: širiti po svem svijetu evanđelje, radosnu vijest o Božjem kraljevstvu i voditi tako svakog čovjeka susretu s njim, vjeri koja spašava. Apostoli pobjeđuju svaki strah naviještajući ono što su osobno čuli, vidjeli, iskusili s Isusom. Po snazi Duha Svetoga počinju govoriti nove jezike, otvoreno naviještajući misterij kojem su bili svjedoci. U Djelima apostolskim nam se zatim prenosi veliki govor kojeg je Petar izgovorio upravo na dan Pedesetnice. On najprije navodi jedan ulomak iz proroka Joela (3, 1-5), dovodeći ga u vezu s Isusom i naviještajući srž kršćanske vjere: onaj koji je svima činio

dobročinstva, kojeg je Otac potvrdio čudesima i velikim znamenjima, pribijen je na križ i ubijen, ali ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, učinivši ga Gospodinom i Kristom. S njime smo ušli u konačno spasenje naviješteno po prorocima i onaj koji bude zazivao njegovo ime bit će spašen (usp. Dj 2, 17-24). Slušajući Petrove riječi, mnogi su ih doživjeli kao osobni izazov, pokajali su se za vlastite grijeha i dali se krstiti primivši dar Duha Svetoga (usp. Dj 2, 37-41). Započinje tako put Crkve, zajednice koja donosi taj navještaj u vrijeme i prostor, zajednice koja je Božji narod utemeljen na novom savezu zahvaljujući Kristovoj krvi i čiji članovi ne pripadaju nekoj posebnoj društvenoj ili etničkoj skupini, već su muškarci i žene koji dolaze iz svakog naroda i kulture. To je "katolički" narod, koji govori nove jezike, svima je otvoren da sve primi u svoje krilo, izvan svih granica, rušeći sve barijere: "Tu više nema: Grk - Židov, obrezanje - neobrezanje, barbar - skit, rob - slobodnjak, nego sve i u svima - Krist" (Kol 3, 11), kaže sveti Pavao.

Crkva je, dakle, od samih početaka mjesto vjere, mjesto prenošenja vjere, mjesto u kojem, po krštenju, bivamo uronjeni u uskrsno otajstvo Kristove muke i uskrsnuća, koje nas oslobađa od ropstva grijeha, daje nam slobodu djece i uvodi nas u zajedništvo s Presvetim Trojstvom. Istodobno, bivamo uronjeni u zajedništvo s ostalom braćom i sestrama u vjeri, sa čitavim tijelom Kristovim, istrgnuti iz svoje osamljenosti. Drugi vatikanski koncil na to podsjeća: "Bogu se svidjelo posvetiti i spasiti ljude ne pojedinačno, isključivši svaku svezu među njima, nego ih uobličiti u narod koji bi ga priznavao u istini i sveto mu služio" (Dogm. konst. *Lumen gentium*, 9). Podsjećajući još jednom na liturgiju krštenja, opažamo da, na zaključenju obećanjâ u kojima izražavamo odricanje od zla i ponavljamo "vjerujem" središnjim istinama vjere, predslavitelj izjavljuje: "To je vjera naša, to je vjera Crkve, njom se dičimo, nju ispovijedamo u Kristu Isusu Gospodinu našem". Vjera je teologalna krepost, koju daruje Bog, ali koju Crkva prenosi kroz povijest. Isti sveti Pavao, pišući Korinćanima, kaže da im je prenio evanđelje koje je i sam primio (usp. 1 Kor 15, 3).

Postoji neprekinuti lanac života Crkve, naviještanja Božje riječi, slavljenja sakramenata, koji se proteže sve do nas a kojeg nazivamo predajom. Ona nam daje jamstvo da je ono u što vjerujemo izvorna Kristova poruka, koju su proglašavali apostoli. Srž prvobitnog navještaja je događaj Gospodinove smrti i uskrsnuća, iz kojeg proizlazi cjelokupna baština vjere, koju Crkva prenosi na istinit i siguran način iz naraštaja u naraštaj, kao što ističe nadalje Koncil: "Stoga se apostolska propovijed, koja je na poseban način izražena u nadahnutim knjigama, morala u neprekinutom slijedu čuvati sve do dovršetka vremenâ" (Dogm. konst. *Dei Verbum*, 8). Na taj način, budući da Sveto pismo sadrži Božju riječ, predaja Crkve je čuva i vjerno prenosi, kako bi ljudi svih vremena imali pristupa njezinim neizmjenjnim bogatstvima i obogatili se riznicama njezine milosti. Tako Crkva "u svojem naučavanju, životu i bogoštovlju postojano održava i svim naraštajima prenosi sve što ona jest i što vjeruje" (isto).

Želim, na kraju, istaknuti da osobna vjera raste i sazrijeva u crkvenoj zajednici. Zanimljivo je primijetiti kako u Novom zavjetu izraz "sveti" označava kršćane u cjelini, a sigurno da nisu svi imali potrebne osobine da bi ih Crkva proglasila svetima. Što se dakle želi reći tim izrazom? Odgovor glasi: time se želi ukazati na činjenicu da su oni koji su imali i živjeli vjeru u Krista uskrsloga bili pozvani postati referentna točka za sve druge, dovodeći ih

u dodir sa Isusovom osobom i porukom, koji objavljuje lice Boga života. To vrijedi također za nas: kršćanin koji dopušta da ga vodi i oblikuje vjera Crkve, usprkos svojim slabostima, ograničenjima i teškoćama, postaje poput nekog prozora otvorena za svjetlo Boga živoga, koji prima ovo svjetlo i prenosi ga svijetu. Blaženi Ivan Pavao II. u enciklici *Redemptoris missio* rekao je da "misija obnavlja Crkvu, jača vjeru i kršćanski identitet, daje novi polet i nove poticaje. Vjera se jača darivanjem!" (br. 2).

Težnja, koja je danas dosta raširena, da se vjeru ograniči na prostor privatnog u proturječju je sa samom njezinom naravi. Trebamo Crkvu da bismo imali potvrdu naše vjere i da bismo iskusili Božje darove: njegovu Riječ, sakramente, potporu milosti i svjedočanstvo ljubavi. Tako će se naš "ja" u "nama" Crkve percipirati i kao onaj kojem je upravljen i, ujedno, kao protagonist događaja koji ga nadilazi: iskustva zajedništva s Bogom, na kojem počiva zajedništvo među ljudima. U svijetu u kojem se čini da odnosima među ljudima ravna individualizam, čineći ih sve krhkijima, vjera nas poziva da budemo Crkva, nositelji Božje ljubavi i zajedništva za cio ljudski rod (usp. Past. konst. *Gaudim et spes*, 1).